

Daar viel het oog van de oudste op de zachte, rood fluweelen kussens; en opnieuw veranderde haar gelaat; onrustig keek zij rond, zij beet zich op de lippen.

„Jans, wij zitten eerste klas,” fluisterde zij.

„Och Roos, ik lig juist zoo lekker!”

„'t Is mijn schuld, dames!” zeide de heer beleefd, „ik heb er niet bij gedacht om u de waarheid te zeggen. Het verschil in prijs is zeer klein, maar toch is het billijk dat ik . . .”

„O neen, mijnheer! Dat niet, die arme Jans mag wel eens wat uitrusten, zij heeft het zoo hard gehad, die goeie meid. Dat kan er nog wel af.”

Haar gelaat schitterde nu als een zonnig landschap; zij lachte en 't was of alles stralen schoot, haar oogen, haar schitterend witte tanden, haar glanzende krullende lokken, die zich met moeite lieten gevangen houden onder haar meer dan eenvoudig hoedje.

De reiziger nam van een jongetje zijn valiesje, een schilderdoos en een portefeuille over, legde ze naast zich op de bank neer en schoof toen in het hoekje tegenover beide meisjes.

Zijn belangstelling in het tweetal was opgewekt; de stoomtram zette zich in beweging, eerst langs de nauwe, nette straten van het dorp, toen een brug over een vaart, en bijna dadelijk daarop verloren zich de rails tusschen de duinen.

„O Jans, zie eens, de duinen! Hoe heerlijk, kijk eens, de zon komt er door! Wat beeldig staat dat geel bij dat groen, en daar is een huisje onder hooge boomen, och wat staat dat daar aardig! En daar is een riviertje, kijk eens Jans! Wat scheelt er aan, hindert je wat? Laat me dien doek onder je armen trekken, dan heeft je rug wat steun! Tocht het je? Niet? Wil je naar buiten kijken? Zoo, dan weet ik wat beters; mijnheer neemt het niet kwalijk, niet waar mijnheer? Steek je beentjes gerust uit en leun wat in het hoekje. Daar heb je een prinsessenplaatsje en kan je goed naar buiten zien? Kijk, een kudde schapen en twee lammetjes! Wat is het toch prettig buiten, zoo heel anders als in de stad. Zit je goed, kind?”

„Dank je, heel best!”

Haar gelaat had altijd meegesproken, het spel der zonnestralen op de toppen der duinen was niet afwisselender dan dat der aandoeningen op haar gelaat.

„Merkwaardig, merkwaardig! zoo'n staalkaart van impressies te vinden in een Noord-Hollandschen stoomtram!” dacht het jonge mensch.

Hij bleef nog een poos zwijgen, en bestudeerde de twee meisjes tegenover hem; zij geleken niet op elkander. Rose-Marie met haar bewegelijk gezichtje, dat geen twee minuten gelijk bleef, was eer klein dan groot, maar bevallig in al haar bewegingen, haar voeten en handen verrassend mooi; haar reekleurige regenmantel was er een uit een meiden-magazijn, maar stellig was er iets aan de taille veranderd, waardoor hij zoo onberispelijk haar gestalte omsloot; er kwam een donkerroode rok met gewoon katoen fluweel gegarneerd uit de spleet te voorschijn; en toch kon ieder zien, dat zij geen